

POSTANOWIENIE

Dnia 24 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Prusinowski

w sprawie z wniosku M. A.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.
o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 24 czerwca 2020 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczynie od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 17 stycznia 2019 r., sygn. akt III AUa (...),

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- II. zasądza od wnioskodawczynie na rzecz organu rentowego**
240 zł (dwieście czterdzieści) tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 27 sierpnia 2015 r. pozwany organ rentowy - Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił ubezpieczonej M. A. ustalenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres od dnia 1 czerwca 2015 r., gdyż orzeczeniem z 19 sierpnia 2015 r. komisja lekarska ZUS stwierdziła, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy.

Wyrokiem z dnia 14 grudnia 2017 r. Sąd Okręgowy w B. oddalił odwołanie. Uznał, że ocena niezdolności ubezpieczonej do pracy, w zakresie dotyczącym naruszenia sprawności organizmu i wynikających stąd ograniczeń możliwości wykonywania pracy, wymaga wiadomości specjalnych, dlatego też dopuścił na tę

okoliczność dowód z opinii biegłych z dziedzin właściwych dla schorzeń występujących u ubezpieczonej, a następnie - celem wszechstronnego wyjaśnienia stanu jej zdrowia, a tym samym zweryfikowania wątpliwości ubezpieczonej co do prawidłowości opinii z 6 kwietnia 2017 r. - dowód z uzupełniającej opinii biegłych oraz dowód z przesłuchania biegłych (z wyjątkiem biegłej onkolog, albowiem opinii z dnia 16 grudnia 2016 r. ubezpieczona nie kwestionowała). Z treści wymienionych opinii biegłych wynikało, że stan zdrowia ubezpieczonej nie uzasadnia przyjęcia długotrwałej niezdolności do pracy. Stopień zaawansowania w zasadzie wszystkich występujących u ubezpieczonej schorzeń pozostaje bez wpływu na zdolność ubezpieczonej do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami (krawcowa). Sąd Okręgowy w pełni zaaprobował wnioski biegłych w zakresie oceny stanu zdrowia ubezpieczonej w kontekście jej zdolności do pracy. Reasumując, Sąd Okręgowy uznał, że skoro stan zdrowia ubezpieczonej, uzasadniający dotychczas, to jest od 1 września 2005 r. do 31 maja 2015 r. okresową częściową niezdolność do pracy uległ aktualnie poprawie, to zachodzą podstawy do odmowy przyznania jej prawa do renty na dalszy okres, jako że ubezpieczona aktualnie odzyskała zdolność do pracy zgodnej z kwalifikacjami.

W ocenie Sądu Apelacyjnego zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym zwłaszcza opinie biegłych wydane w sprawie w sposób jednoznaczny i nie budzący wątpliwości dowodzą tego, że ubezpieczona na dzień wydania zaskarżonej decyzji nie była osobą choćby częściowo niezdolną do pracy, zaś ewentualne pogorszenie w stanie zdrowia ubezpieczonej mogło nastąpić w okresie późniejszym. Powyższe jednak nie mogło stanowić podstawy do zmiany zaskarżonej decyzji. Sąd Apelacyjny zaznaczył, że opinie biegłych lekarzy sądowych korespondują nie tylko z opisem stanu zdrowia ubezpieczonej zawartym w zaświadczeniu o stanie zdrowia, ale także z dokumentacją medyczną, która obrazuje historię leczenia ubezpieczonej i która została uwzględniona przez biegłych lekarzy sądowych przy wydawaniu opinii. O stanie zdrowia ubezpieczonej wypowiedzieli się biegli lekarze posiadający fachową wiedzę medyczną na podstawie dostępnej dokumentacji medycznej oraz po bezpośrednim badaniu ubezpieczonej, stąd omawiane opinie posiadają walor dowodowy. Biegli nie kwestionowali występowania u ubezpieczonej chorób, jednakże nie sam fakt

występowania chorób i potrzeba ich leczenia decydują o niezdolności do pracy, ale dopiero ich stopień nasilenia wpływający do istotne ograniczenia w możliwości wykonywania pracy zarobkowej. Skoro na dzień wydania zaskarżonej decyzji ubezpieczona nie była już niezdolna do pracy toteż, zdaniem Sądu Apelacyjnego zaskarżona decyzja była prawidłowa i prawidłowy był również wyrok Sądu Okręgowego.

Skargę kasacyjną oparto na naruszeniu przepisu postępowania, mającym istotny wpływ na wynik sprawy: art. 381 k.p.c., poprzez jego niezastosowanie na gruncie przedmiotowej sprawy oraz nieprzeprowadzenie wnioskowanych przez powódkę dowodów z dokumentu - skierowania do szpitala z dnia 12 stycznia 2018 r. na okoliczność rzeczywistego stanu zdrowia powódki, oraz o zasięgnięcie opinii innego zespołu biegłych lekarzy sądowych w celu prawidłowego ustalenia stanu zdrowia powódki i zdolności do pracy, co doprowadziło do błędnego ustalenia stanu faktycznego sprawy i stanu zdrowia powódki oraz w konsekwencji nieprzyznanie powódce należnego jej świadczenia.

W ocenie skarżącej, skarga kasacyjna zasługuje na przyjęcie do rozpoznania, albowiem w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne: jaki jest rodzaj dowodów, jakie Sąd drugiej instancji może przeprowadzić w postępowaniu odwoławczym, a więc zakresu stosowania przepisu art. 381 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie dostarcza powodów uzasadniających jej przyjęcie do rozpoznania.

W myśl art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem nowy, który nie został do tej pory bezpośrednio rozwiązany w orzecznictwie Sądu Najwyższego i dla rozwikłania którego dotychczasowe orzecznictwo jest niewystarczające. Jeżeli skarżący jako przesłankę uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazuje występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to powinien zagadnienie to przedstawić przez jego sformułowanie z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało, przytoczyć argumenty prawne prowadzące do rozbieżnych ocen prawnych, a także wykazać, że jest to zagadnienie, którego rozwiązanie jest istotne nie tylko dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy, lecz także dla praktyki sądowej (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2016 r., II CSK 382/15, Legalis nr 1508600; z dnia 21 czerwca 2016 r., V CSK 21/16, Legalis nr 1482401; z dnia 24 maja 2016 r., I CSK 666/15). Innymi słowy istotne zagadnienie prawne powinno kotwiczyć się w regulacji prawnej, która powinna zostać przeanalizowana i opracowana, tak aby to wpierw sam skarżący mógł stwierdzić, że istotne zagadnienie prawne rzeczywiście występuje i dlatego powinien rozpoznać je Sąd Najwyższy (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2015 r., III UK 206/13). Skarżący ma zatem obowiązek nie tylko sformułować samo zagadnienie, ale także - w uzasadnieniu wniosku - przedstawić odpowiednią jurydyczną argumentację wskazującą na dopuszczalność i celowość rozwiązania problemu prawnego w sposób preferowany przez skarżącego, a odmienny od sposobu rozstrzygnięcia tego problemu przy wykorzystaniu zapatrywań wyrażonych przez Sąd drugiej instancji (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2018 r., I UK 252/17, LEX nr 2533238). W celu spełnienia przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. nie wystarczy samo sformułowanie pytania do Sądu Najwyższego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2018 r., II CSK 12/18, LEX nr 2499783).

W rozpoznawanej sprawie skarżąca ograniczyła się jedynie do sformułowania zagadnienia prawnego, bez podania jakiegokolwiek argumentacji jurydycznej. Należy w tym miejscu zauważyć, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowane jest stanowisko, zgodnie z którym wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu,

natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w uzasadnieniu jej podstaw pozostałych elementów konstrukcyjnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2016 r., I PK 59/16, LEX nr 2160130; z dnia 10 marca 2016 r., II CSK 10/16, LEX nr 2009500; z dnia 26 lutego 2016 r., V CSK 518/15, LEX nr 2015640; z dnia 24 września 2015 r., II PK 27/15, LEX nr 2019527).

Z uwagi na powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji. O kosztach procesu rozstrzygnięto na podstawie reguły z art. 98 § 1 k.p.c. i art. 99 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c.